

คนตัวโตผู้ถูกขังไว้: เสียงจากรอยร้าวแห่งอำนาจผ่านกลวิธีการนำเสนอ

THE CONFINED GIANT: VOICES FROM THE CRACKS OF POWER THROUGH PRESENTATION METHODS

จุฬาลักษณ์ แกมกล้า | *Chulalak Kaemkla*

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประเทศไทย | Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum

Rajabhat University, Chaiyaphum Province, Thailand

E-mail: thaiedu@cpru.ac.th

สุภัสสร เทพบาล | *Suphassara Kehaban*

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประเทศไทย | Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum

Rajabhat University, Chaiyaphum Province, Thailand

E-mail: thaiedu@cpru.ac.th

ธัญลักษณ์ คุณขุนทด | *Thyalak Kunkhantod*

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประเทศไทย | Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum

Rajabhat University, Chaiyaphum Province, Thailand

E-mail: thaiedu@cpru.ac.th

พัทธนันท์ พาบ่อ | *Phatthanant Phapor* | ORCID ID: 0009-0007-8354-0190

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประเทศไทย | Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum

Rajabhat University, Chaiyaphum Province, Thailand

Corresponding Author E-mail: phathanant.ph@cpru.ac.th

Received: (November 16, 2024); Revised: (April 6, 2025); Accepted: (April 6, 2025)

Citation:

จุฬาลักษณ์ แก่มกล้า, สุภัสสร เทพบาล, ธัญลักษณ์ คุณขุนทด, และพัทธนันท์ พาบ่อ. (2568). คนตัวโตผู้ถูกขังไว้: เสียงจากรอยร้าวแห่งอำนาจผ่านกลวิธีการนำเสนอ. วารสารวิจัยและนวัตกรรมเพื่อความยั่งยืน (JRIS), 2(2), 54-73.

Kaemkla, C., Kehaban, S., Kunkhantod T., & Phapor, P. (2025). The confined giant: voices from the cracks of power through presentation methods. *Journal of Research and Innovation for Sustainability (JRIS)*, 2(2), 54-73.

ABSTRACT

The literary critique *"Voices from the Cracks of Power: Social Reflections through Narrative Strategies"* presents an in-depth analysis of the short story *"The Big Man Who Was Locked Away,"* a part of the anthology *"Divine Being: Non-Humans and Other Selves"* by Jidanun Lueangpheansamut. This short story conveys social issues concerning power, oppression, and civic participation through symbolic narrative techniques. Key strategies include the contrast in character sizes, representing societal inequalities; the pivotal proposal from "The Big Man," symbolizing authority; and a storyline that highlights the consequences of resisting change. The critique also underscores Jidanun's capability to integrate philosophy, politics, and imagination, elevating her work beyond conventional science fiction narratives.

Keywords: short story, power, inequality, symbolism, Jidanun Lueangpheansamut

บทคัดย่อ

บทวรรณกรรมวิจารณ์ "เสียงจากรอยร้าวแห่งอำนาจ: การสะท้อนสังคมผ่านกลยุทธ์การนำเสนอ" นำเสนอการวิเคราะห์เชิงลึกเกี่ยวกับเรื่องสั้น "คนตัวโตที่ถูกขังไว้" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรวมเรื่องสั้น *"Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ"* โดย จิดานันท์ เหลืองเพียรสมุท เรื่องสั้นนี้ถ่ายทอดประเด็นทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับอำนาจ การกดขี่ และการมีส่วนร่วมของประชาชนผ่านการใช้กลวิธีเชิงสัญลักษณ์ เช่น ความแตกต่างของขนาดตัวละครที่สะท้อนความไม่เท่าเทียมในสังคม การผูกปมด้วยข้อเสนอจาก "คนตัวโต" ที่เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ และการดำเนินเรื่องที่ชี้ให้เห็นถึงผลกระทบของการปฏิเสธการเปลี่ยนแปลง บทวิจารณ์ยังชี้ให้เห็นถึงศักยภาพของจิดานันท์ในการนำปรัชญา การเมือง และจินตนาการมาผสมผสานเข้าด้วยกัน ทำให้ผลงานของเธอมีความลุ่มลึกเกินกว่านิยายไซไฟทั่วไป

คำสำคัญ: เรื่องสั้น, อำนาจ, ความไม่เท่าเทียม, สัญลักษณ์, จิดานันท์ เหลืองเพียรสมุท

1. บทนำ

เรื่องสั้น *"คนตัวโตที่ถูกขังไว้"* ของ จิดานันท์ เหลืองเพียรสมุท (2566) เป็นหนึ่งในผลงานที่สะท้อนความลึกซึ้งทางสังคมและการเมือง ผ่านการเล่าเรื่องที่เต็มไปด้วยสัญลักษณ์และความหมายแฝง ที่เน้นการสำรวจความไม่เท่าเทียมกันในสังคม และการผูกปมของอำนาจที่ถูกขังอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง โดยเรื่องราวนี้ได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์และอำนาจที่ผู้คนในสังคมต้องเผชิญ

เรื่องสั้นนี้บรรจุอยู่ในรวมเรื่องสั้น *"Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ"* ซึ่งเน้นการสำรวจและท้าทายมุมมองเกี่ยวกับตัวตนและความเป็นมนุษย์ ผ่านการผสมผสานระหว่างปรัชญา การเมือง และจินตนาการ บทวิจารณ์นี้จะพิจารณากลยุทธ์การนำเสนอประเด็นทางสังคมในเรื่อง *"คนตัวโตที่ถูกขังไว้"* โดยเฉพาะการใช้สัญลักษณ์

และภาพสะท้อนทางสังคมที่แสดงออกผ่านความแตกต่างของขนาดตัวละคร ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับอำนาจ การกดขี่ และการปฏิเสธการเปลี่ยนแปลงในสังคม

ในส่วนของการวิจารณ์นี้ เราจะใช้การวิเคราะห์จากงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการสะท้อนปัญหาสังคมในเรื่องสั้นร่วมสมัย เช่น งานของ กนกวรรณ ไทยเจริญ (2566) ที่พูดถึงกลวิธีการนำเสนอและการสะท้อนสังคมในเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ และงานของ ปิยะพร สมบูรณ์ และวรวรรณ เหมชะญาติ (2567) ที่วิเคราะห์กลวิธีการในการสะท้อนปัญหาสังคมในเรื่องสั้นร่วมสมัยของไทย เพื่อให้เข้าใจการนำเสนออำนาจที่ถูกขังในเรื่องนี้ และความหมายที่มีต่อสังคมไทยในปัจจุบัน ซึ่งในบทวิจารณ์นี้จะพิจารณาถึงกลวิธีที่ จิดานันท์ เหลืองเพียรสมุทใช้ในการสร้างสัญลักษณ์และนำเสนอประเด็นสังคมในลักษณะที่ลุ่มลึกและมีความซับซ้อน ที่ไม่เพียงแค่สะท้อนปัญหาสังคมในเชิงวิจารณ์ แต่ยังชวนให้อ่านพิจารณาในมุมมองที่ท้าทายเกี่ยวกับอำนาจและการมีส่วนร่วมในสังคม

เนื้อเรื่องย่อของเรื่องสั้น “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” ซึ่งเป็น 1 ใน 8 เรื่องสั้นที่บรรจุไว้ในรวมเรื่องสั้น “Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ” ของ จิดานันท์ เหลืองเพียรสมุท ที่เน้นการสำรวจความเปลี่ยนแปลงของกาลเวลาและกายภาพ พร้อมท้าทายมุมมองเกี่ยวกับตัวตนและความเป็นมนุษย์ หนังสือเล่มนี้ผสมผสานปรัชญาการเมือง และจินตนาการ ผ่านฉากหลังที่ดูเรียบง่ายแต่เต็มไปด้วยกลืนอายไซไฟและแฟนตาซี ตั้งแต่ประเด็นเรื่องเพศ การย่นเวลา ไปจนถึงชีวิตหลังความตาย จิดานันท์ได้ตั้งคำถามเชิงปรัชญาเกี่ยวกับจิตสำนึกและความเป็นมนุษย์ ทำให้ผลงานนี้ไม่ใช่เพียงแค่นิยายไซไฟทั่วไป แต่ยังเป็นบทวิจารณ์ทางสังคมที่ลุ่มลึก

เรื่องราวของ “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” เริ่มต้นจากวิฑูร ชายตัวเล็กที่มีความสูงเพียงหนึ่งไม้มบรรทัด ซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศที่ประชาชนส่วนใหญ่มีความสูงใกล้เคียงกัน ขณะที่ข้าราชการจะสูงขึ้นเล็กน้อย วิฑูรตั้งใจทำงานเก็บเงินเพื่อขอแฟนสาวแต่งงาน โดยมีคำแนะนำจากพ่อแม่ว่าควรแต่งงานกับคนที่มีความสูงเท่ากันเพื่อชีวิตคู่ที่ราบรื่น

วันหนึ่งขณะขี่มอเตอร์ไซด์กลับบ้าน วิฑูรเลี้ยวเข้าไปในถนนร้างที่เขาไม่เคยใช้ และพบกับบ้านร้างที่ดูเหมือนสร้างไว้สำหรับคนตัวสูง โดยเขาได้พบกับคนตัวโตที่ถูกขังอยู่ในบ้านนั้น คนตัวโตขอให้วิฑูรช่วยปล่อยเขาออก โดยเสนอว่าจะทำให้วิฑูรตัวโตและให้สิ่งที่เขาต้องการ แต่วิฑูรไม่สามารถช่วยได้เนื่องจากตัวเล็กเกินไป เมื่อกลับไปปรึกษาหัวหน้าของเขาบรรจงแนะนำให้เขาหลีกเลี่ยงบ้านหลังนั้น

ต่อมาเพื่อนของวิฑูรชื่อพงศ์กรกลับจากกรุงเทพฯ และไม่เชื่อเรื่องคนตัวโต เขาจึงขอให้วิฑูรพาไปดูเมื่อไปถึงพงศ์กรถูกหลอกล่อด้วยข้อเสนอของคนตัวโตและรับปากว่าจะหาคนมาช่วย จนกระทั่งเขาถูกอุ้มหายไปอย่างไร้ร่องรอย ทำให้คนในหมู่บ้านไม่กล้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับบ้านนั้นอีก

วิฑูรรู้ดีว่าคนที่ถูกขังในบ้านคือใคร เนื่องจากคนตัวโตเคยแนะนำตัวและกล่าวว่า “อำนาจอธิปไตยของประชาชนได้ถูกขังเอาไว้ในบ้านหลังนี้” วิฑูรเข้าใจว่าการพาคนนี้ออกจากบ้านอาจนำไปสู่จุดจบที่ไม่สวยงาม

2. กลวิธีการนำเสนอใน “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้”

2.1 แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง

แก่นเรื่องของ “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” สื่อถึงประเด็นทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับอำนาจและการมีส่วนร่วมของประชาชน ผ่านตัวละครวิฑูรชายตัวเล็กที่อาศัยอยู่ในสังคมที่มีความสูงเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน ความแตกต่างในขนาดร่างกายของวิฑูรกับคนอื่น ๆ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความรู้สึกของการถูกกีดกันและความไม่เท่าเทียมในสังคม

2.2 โครงเรื่อง

การเปิดเรื่อง จากเรื่องสั้น เรื่องคนตัวโตผู้ถูกขังไว้ พบว่าผู้แต่งเปิดเรื่องโดยการบรรยายลักษณะของตัวละครและสภาพของสังคม ดังตัวอย่างเนื้อหาต่อไปนี้

วิฑูรเป็นคนตัวเล็กมาตั้งแต่เกิด พ่อของเขาก็เป็นคนตัวเล็ก แม่ของเขาก็เป็นคน ตัวเล็ก ลุงป้า ย่ายายของเขาก็เป็นคนตัวเล็กกันหมดทั้งสิ้น ไม่มีใครในครอบครัวของวิฑูรที่เป็นคนตัวโตเลย ตัวเล็กที่ว่าเป็นคือ วิฑูรสูงแค่หนึ่งไม้มบรรทัด ประมาณสามสิบเซนติเมตร อันเป็น ความสูงเฉลี่ยที่คนในประเทศนี้เขามีกัน ถ้าลองเดินออกไปตามถนนแถวบ้านเขาก็จะเห็นคนตัวสูงเท่า ๆ กับวิฑูรกัน ทั้งนี้ อาจมีสูงต่ำกว่ากันบ้างเล็กน้อย แต่โดยรวมคือมีความสูงอยู่ประมาณยี่สิบ ถึงยี่สิบ เซนติเมตร

คนตัวเล็กมีร่างกายสมส่วนในขนาดเล็ก ๆ ศีรษะเล็ก แขนขาก็เล็กเหมือน แท่งดินสอ มือเท้าก็เล็กจับอะไรไม่สะดวก แต่ไม่ใช่ว่าโลกใบนี้จะมีแต่คนตัวเล็กหรอกนะคนที่ตัวใหญ่กว่านี้ก็มี เช่น พวกข้าราชการ ครูใหญ่ หรือหมอ พวกนั้นนะสูงตั้งยี่สิบเซนติเมตรบางคนก็สูงเกือบห้าสิบเลยทีเดียว ตัวโตน่าเกรงขามชนิดที่ว่าใครผ่านไปเจอ ก็ต้องก้มหัวยกมือไหว้ วิฑูรเองเวลาเจอผู้ใหญ่บ้านหรือเจอครูใหญ่โรงเรียนวัด เขาจะยกมือไหว้แปลก ๆ ยามเดินผ่านหน้าก็ไม่ กล้าเดินเซด ต้องเดินโค้งตัวขนานไปกับพื้นด้วยความ ยำเกรง

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 161)

ผู้แต่งเปิดเรื่องโดยการบรรยายลักษณะของตัวละครเอก วิฑูร ซึ่งเกิดมาเป็นคนตัวเล็กเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ในสังคมของเขา โดยมีความสูงเฉลี่ยเพียงประมาณสามสิบเซนติเมตร และรูปร่างสมส่วนในขนาดเล็ก อย่างไรก็ตาม ในสังคมนี้ยังมีคนตัวโต เช่น ข้าราชการ ครูใหญ่ หรือหมอ ซึ่งมีความสูงมากกว่าคนทั่วไป และเป็นที่เคารพยำเกรง วิฑูรเองก็ต้องทำความเคารพเมื่อพบเจอคนตัวโต แสดงให้เห็นถึงโครงสร้างอำนาจในสังคมของเรื่อง

2.3 การดำเนินเรื่อง

2.3.1 การผูกปม: วิฑูรไปพบกับคนตัวโตที่ถูกขังไว้ในบ้านหลังใหญ่ เขาได้ยินข้อเสนอให้กับวิฑูรว่าถ้าช่วยเขาออกไป เขาจะทำให้วิฑูรมีขนาดตัวที่ใหญ่ขึ้น และช่วยให้ได้ทุกสิ่งที่ต้องการ แต่วิฑูรไม่สนใจ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

วิฑูรจอดมอเตอร์ไซด์แล้วเดินสำรวจด้านหน้าบ้าน ประตูบานใหญ่จนเพียงเดินจากขอบด้านซ้ายไปยังขอบด้านขวาก็ยังรู้สึกเหนื่อย ทีแรกวิฑูรมองดูร่องใต้ประตู คิดว่าจะลอดเข้าไปแต่เมื่อส่องดูให้ชัด ๆ ก็พบว่าร่องระหว่างประตูกับพื้นซึ่งกว้างพอสมควรนั้นมีอะไรบางอย่างอุดปิดไว้ไม่ให้มอดแมลงหรือคนตัวเล็กอย่างพวกเขาลอดรู้เข้าไปได้

“นี่มันอะไรกันนะ” เขารำพึงเบา ๆ พลันก็มีเสียงตอบกลับมาจากด้านในประตู

“ใครกัน ใครอยู่ข้างนอก” เสียงนั้นทำให้วิฑูรตกใจจนกระโดดถอยหลังกันจ้าบ๊ว มันเป็นเสียงที่ดังมาก แต่ท่วงทำนองเหมือนเสียงกระซิบ นี่คงเป็นเสียงกระซิบของคนตัวใหญ่คำฟ้าเจ้าของเสียงดูคล้ายพยายามพูดค่อย ๆ เพื่อไม่ให้เขาตกใจ

“ใครกัน มีคนมาหรือ ได้ยินฉันใช่ไหม” ใครบางคนหลังประตูบานนั้นพูดอีก วิฑูร ไม่กล้าขานรับเสียงนั้นดังจนเขาหวาดกลัว คนที่พูดอยู่นี้ต้องตัวใหญ่มากแน่ ๆ

“ได้โปรดปล่อยฉันออกไปที ฉันถูกขังอยู่ในนี้ เปิดประตูที่ประตูเปิดได้จากข้างนอก”

ถูกขังงั้นหรือ ถ้าเป็นแบบนั้นแล้วคนตัวเล็กอย่างวิฑูรจะช่วยอะไรได้ ประตูนี้ก็ บานใหญ่เหมือนขุนเขา ต่อให้ปีนขึ้นไปถึงลูกบิดก็ไม่อาจหมุนให้เปิดได้หรอก

วิฑูรตะเกียกตะกายลุกขึ้นแล้ววิ่งไปยังมอเตอร์ไซด์ของตนเขาขึ้นมอเตอร์ไซด์แล้วรีบสตาร์ทรถออกจากที่นั่นในทันที โดยมีเสียงคนตัวโตกระซิบไล่หลัง

“อย่าเพิ่งไป ได้โปรดเปิดประตูให้ฉันออกไป ฉันจะทำให้เธอเป็นคนตัวใหญ่เท่ากับคนอื่น ๆ” เท่ากับคนอื่น ๆ อะไร วิฑูรไม่ต้องการ เขาตัวเท่ากับคนอื่น ๆ อยู่แล้วโดยไม่ต้อง ตัวใหญ่ หากเขาตัวใหญ่โตขึ้นมาคงจะใช้ชีวิตร่วมกับพ่อแม่ และสมฤทัยคนรักไม่ได้เหมือนเก่า จะทำงานในโรงงานอย่างเดิมก็ไม่ได้ เพราะอุปกรณ์ทั้งหมดในโรงงานของเขาออกแบบมาเพื่อให้คนตัวเล็กใช้ทั้งสิ้น

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 165 - 166)

จากข้อความ วิฑูรพบกับคนตัวโตที่ถูกขังอยู่ในบ้านหลังใหญ่และได้รับข้อเสนอให้ช่วยปลดปล่อย โดยแลกกับการทำให้วิฑูรตัวใหญ่ขึ้นและได้ทุกสิ่งที่ต้องการ อย่างไรก็ตาม วิฑูรปฏิเสธเพราะเขาพอใจกับชีวิตของตนเอง

และไม่ต้องการเปลี่ยนแปลง ขณะที่เขารับหนี้จากที่นั่น เสียงของคนตัวโตยังคงร้องขอให้ช่วย แต่วิทูลก็เลือกที่จะไม่หันกลับไป

2.3.2 การหน่วงเรื่อง: วิทูลเล่าเรื่องที่พบในบ้านหลังใหญ่ให้พงศกรฟัง และพงศกรพยายามที่จะช่วยคนที่ถูกขังไว้ในบ้านหลังนั้น

... พงศกรสำรวจลูกบิดประตูแล้วคำนวณในใจว่าเขาต้องใช้นั่งร้านสูงและคนงานอีกหลายคน มาช่วยกันเปิดประตูบานนี้เสียงในประตูยืนยันว่าหากช่วยเปิดประตูจะทำให้ตัวใหญ่กันครบทุกคน พงศกรจึงกลับเข้าไปในเมืองโดยไม่สนใจคำทัดทานของวิทูล เขาไปชวนพวกนายช่างในโรงงานเดียวกับวิทูล เลือกคนที่เคยสนิทสนมกันในโรงเรียนมาก่อน ชวนให้ไปทำงานชิ้นหนึ่งด้วยกัน โดยบอกว่าหากทำงานนี้สำเร็จ จะได้รับค่าตอบแทนเป็นอำนาจบาตรมีมากพอที่จะตัวสูงขึ้นหลายสิบ

พงศกรใช้เวลาอีกสองสามวันรวบรวมคนที่เชื่อคำพูดของเขา หอบหิ้วผู้คนและอุปกรณ์ขึ้นรถไปตามทางสายเบี่ยงติดตึ๊งนั่งร้านอยู่หลายวัน วิทูลไม่รู้ว่าคนในบ้านพูดคุยกับพวกช่างอย่างไรบ้าง เนื่องจากเขาไม่ได้ตามไปด้วย บรรจงและสมฤทัยออกปากห้ามเขาไว้ คนรักและพี่ชายของเธอเป็นห่วงว่าเขาจะพลอยลำบากหากทางการรู้เรื่องเข้า ถึงอย่างนั้นวิทูลก็คอยติดตามข่าวสารตลอดจนพอรู้ว่าพงศกรคงจะเปิดประตูบานนั้นได้ในอีกไม่กี่วันนี้

(Divine Being ไม่ใช้มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 174)

จากข้อความ พงศกรพยายามช่วยคนที่ถูกขังในบ้านหลังใหญ่ แม้ว่าวิทูลจะทัดทาน เขาวางแผนเปิดประตู โดยต้องใช้นั่งร้านและแรงงานจำนวนมาก จึงกลับเข้าเมืองไปชวนเพื่อนร่วมงานที่โรงงานของวิทูลมาเข้าร่วม โดยเสนอค่าตอบแทนเป็นอำนาจบาตรมี หลังจากใช้เวลาหลายวันรวบรวมคนและอุปกรณ์ พวกเขาเริ่มติดตั้งนั่งร้าน ขณะที่วิทูลถูกห้ามไม่ให้เกี่ยวข้องแต่ยังคงติดตามความคืบหน้า และรับรู้ว่างงพงศกรใกล้จะเปิดประตูสำเร็จ

2.3.3 จุดวิกฤต: จู่ ๆ พงศกรก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

วันหนึ่งขณะที่พงศกรและบรรดานายช่างกินก๋วยเตี๋ยวกันอยู่ในร้านหลังโรงงานปากพูดคุยถึงโครงการที่กำลังจะสำเร็จเหล่าคนตัวใหญ่จากไหนไม่รู้ก็พากันเดินเข้ามาในร้าน พวกเขาเป็นคนตัวใหญ่ชนิดที่ว่าสูงถึงหนึ่งเมตรมากันสี่ห้าคน ทุกคนสวมเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการพิเศษ

ทันทีที่เห็นเจ้าหน้าที่บรรดานายช่างเหล่านั้นพากันเรียบบากไปหมด วิทูลกับบรรจงซึ่งนั่งอยู่อีกโต๊ะหันไปมองอย่างตื่นตกใจรวมถึงบรรดาลูกค้าคนอื่น ๆ ในร้านก๋วยเตี๋ยวด้วย

เจ้าหน้าที่เดินเข้าไปถามเสียงขู่กรรโชกกว่า กลุ่มนี้ใช้ไหมที่บุกเข้าไปในถนนสายที่สี่ของสามแยกหรือเปล่าว่ามันผิดกฎหมายบ้านเมือง

บรรดาช่างที่นั่งอยู่กับพงศรมองหน้าผู้นำของตน พงศรทำใจดีสู้เสือลุกขึ้นถามเสียงดังฟังชัดว่า “ผิดกฎหมายข้อไหนหรือครับ”

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นไม่ตอบคำถามของช่างทาสี แต่ถือว่าคำถามนั้นคือการตอบรับ พวกเขาเข้าจับกุมพงศรและพรรคพวกโดยไม่มีการอธิบายว่าคนเหล่านี้ต้องถูกจับด้วยเหตุอันใดพงศรร้องไวยวายลั่นขณะถูกเจ้าหน้าที่ตัวใหญ่ช่วยกันหามออกไปอย่างง่าย ๆ

เขาร้องเรียกวีฑูร “วีฑูร วีฑูรช่วยด้วย” แต่วีฑูรก็มึนหน้ามองก๊วยเตี้ยวเส้นใหญ่ในชาม ทำเป็นไม่รู้จกกับชายคนนี้

เสียงกรี๊ดร้องของพงศรบาดลงในหัวใจวีฑูร ตามหลอกหลอนเขาไปในทุกคืนที่หลับใหล มันคือเสียงที่คอยทรมานวีฑูรซ้ำแล้วซ้ำเล่า ย้ำเตือนว่าเขาเป็นคนพาพงศรไปยังบ้านหลังนั้นจนเพื่อนต้องพบจุดจบน่าสยดสยอง แหมในวันนั้นวีฑูรก็ปฏิเสธที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือเพื่อนของตนหันหน้าหนีเพราะอยากปกป้องชีวิตของตัวเอง ทั้งให้เพื่อนประสบเคราะห์กรรมเพียงลำพัง

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 174 - 175)

จากข้อความ พงศรถูกเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการพิเศษจับตัวไปโดยไม่ทราบสาเหตุ ท่ามกลางความตกตะลึงของผู้คนในร้านก๊วยเตี้ยว ขณะที่เขาพยายามร้องขอความช่วยเหลือ วีฑูรกลับเลือกที่จะนิ่งเฉยเพราะกลัวภัยจะมาถึงตัวเอง เหตุการณ์นี้ตามหลอกหลอนจิตใจวีฑูร ทำให้เขารู้สึกผิดที่เป็นคนพาพงศรไปยังสถานที่ต้องห้ามและไม่ยื่นมือช่วยเหลือเพื่อนในยามวิกฤต

2.3.4 จุดคลี่คลาย: พงศรผู้ถูกอุ้มไปเพราะไปยุ่งกับคนที่ไม่ควรยุ่ง

ไม่มีใครรู้ว่าทางการทราบเรื่องของพงศรได้อย่างไร ใครเป็นคนไปแจ้งเจ้าหน้าที่พาพงศรไปไหน เขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ทั้งหมดเป็นปริศนาอันมีอาชวาทคำเฉลย แม่ของพงศรยื่นเรื่องกับทางการเพื่อขอความกระจ่างเรื่องการหายไปของพงศรแต่ไม่ได้รับคำตอบใด ๆ จากทางการผู้ตัวโตใหญ่ หรือถ้าจะมีคำตอบในบางครั้งจากเจ้าหน้าที่ผู้พอจะมีเมตตาสักหน่อยเขาก็จะบอกหญิงชราว่าพงศรและพรรคพวกได้เข้าไปแตะต้องสิ่งอันไม่ควรแตะต้อง จึงถูกทำให้หายไปเสีย ชายหนุ่มจะไม่มีวันกลับมาได้อีกต่อไปแล้ว

คำตอบนั้นทำให้เลือดในตัววีฑูรเย็นเฉียบอย่างไม่อาจควบคุมได้ เพราะเขารู้ดีว่ามันอาจไม่ใช่พงศร แต่มันอาจเป็นเขาก็ได้ ...

คนที่ถูกอุ้มและทำให้หายไปในวันนั้น อาจเป็นเขาอาจเป็นบรรจงเพียงเพราะเขารู้เรื่องนี้ อาจเป็นสมฤทัยเพียงเพราะเธอคือน้องสาวของบรรจงอาจเป็นใครก็ได้ทั้งนั้น

ความคิดข้อนี้ทำให้วิฑูรรู้สึกเย็นสันหลังวาบ และความเย็นชนิดนี้ก็คล้ายจะเกาะกุมฝังแน่น
อยู่ในกระดูกของเขาไปตลอดชีวิต

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 176 - 177)

จากข้อความ พงศกรหายตัวไปอย่างลึกลับหลังจากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่ควรยุ่ง ไม่มีใครทราบว่
ทางการรู้เรื่องของเขาได้อย่างไร และแม่ของเขาก็ไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจนเกี่ยวกับการหายตัวไป มีเพียงคำบอกเล่า
ที่คลุมเครือว่าพงศกรและพรรคพวกจะต้องสั่งต้องห้ามจึงถูกทำให้หายไปตลอดกาล คำตอบนี้สร้างความ
หวาดหวั่นให้วิฑูร เพราะเขาตระหนักว่าผู้ที่ถูกอุ้มอาจเป็นใครก็ได้ รวมถึงตัวเขาเอง ความกลัวนี้ฝังลึกในใจของเขา
ไปตลอดชีวิต

2.4 การปิดเรื่อง

จากเรื่องสั้นเรื่องคนตัวโตผู้ถูกขังไว้พบว่า ผู้แต่งปิดเรื่องด้วยการทิ้งท้ายหรือทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านได้ขบคิดต่อ
ว่าเรื่องราวจะเป็นไปอย่างไรต่อไป กล่าวคือ ปิดเรื่องด้วยการเฉลยว่าคนตัวโตที่ถูกขังไว้ คือ อำนาจประชาธิปไตย
ของประชาชน และถ้าหากผู้ใดพยายามที่จะนำอำนาจนี้ออกมาสู่ภายนอกย่อมมีจุดจบที่ไม่ดี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บรรจงเองก็สะท้อนขวัญกับสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พงศกรและบรรดาลูกน้องช่างเครื่องของเขา
หัวหน้าฝ่ายกำกับวิฑูรซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าไม่ควรไปยุ่งกับบ้านร้างหลังนั้นอีกไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“เพราะเราไม่รู้ว่าใครกันแน่ที่ถูกขังอยู่ในบ้านหลังนั้น” บรรจงกล่าวเสียงแน่นหนักเหมือน
อยากให้คำเตือนนี้สลักลงในหูของวิฑูรเป็นการถาวร

ทว่าวิฑูรรู้ดีว่าเจ้าของเสียงนั้นเป็นใคร เขารู้เพียงแต่ไม่รู้ความหมายของมันเท่านั้น...
คนผู้ถูกขังอยู่ในบ้านได้แนะนำตัวกับเขาแล้ว โดยอ่านข้อความที่สลักไว้เหนือบานประตูให้ฟัง
คำแนะนำตัวที่วิฑูรไม่ทราบความหมาย แต่จดจำเสียงพูดได้ครบถ้วนทุกถ้อยคำ

ข้อความนั้นเขียนไว้ว่า “อำนาจอธิปไตยของประชาชนได้ถูกขังเอาไว้ในบ้านหลังนี้” อำนาจ
อธิปไตยของประชาชน ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นใครหรืออะไรวิฑูรแน่ใจว่าใครก็ตามที่พยายามพามัน
ออกมาสู่โลกภายนอกจะต้องพบจุดจบที่ไม่สวยงามอย่างแน่นอน

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 177)

เรื่องสั้น คนตัวโตผู้ถูกขังไว้ ปิดเรื่องด้วยการทิ้งปมให้ผู้อ่านขบคิด โดยเฉลยว่าคนตัวโตที่ถูกขังแท้จริงคือ
อำนาจประชาธิปไตยของประชาชน ซึ่งถูกจำกัดไว้ในบ้านร้าง และใครก็ตามที่พยายามปลดปล่อยมันออกมาย่อม
พบจุดจบที่เลวร้าย เรื่องราวจบลงด้วยความหวาดหวั่นของตัวละคร และการเน้นย้ำถึงคำเตือนที่สลักไว้เหนือบาน

ประตู่ว่า “อำนาจอธิปไตยของประชาชนได้ถูกขังเอาไว้ในบ้านหลังนี้” สื่อถึงการตั้งคำถามต่อเสรีภาพและอำนาจที่แท้จริงของประชาชนในสังคม

3. กลวิธีการดำเนินเรื่อง

ในเรื่องสั้น “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามปฏิกิริยา ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามวัน เดือน ปีที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบัน โดยเริ่มต้นจากเหตุการณ์ที่ตัวทูลไปพบกับบ้านหลังใหญ่ที่มีปริศนาเกี่ยวกับคนตัวโตที่ถูกขังไว้

วันแรก (เริ่มเรื่อง)

วันหนึ่งวิฑูรพาสมุทัยไปท่องเที่ยวกินอาหารเย็นในร้านอาหารใกล้ ๆ จากนั้นก็ไปส่งเธอที่บ้าน แล้วจึงขี่มอเตอร์ไซด์คันเล็กกลับมาตามลำพัง ระหว่างที่กำลังจะตรงผ่านสี่แยก เพื่อกลับบ้านเขาเหลียวไปมองทางซ้ายมือโดยไม่รู้ว่ามีอะไรล่อใจให้หันไปทางนั้น

สี่แยกนี้มีทางแยกออกไปสี่ทิศ ทิศเหนือตรงไปยังชุมชนกับตลาดอันเป็นที่ตั้งของบ้านวิฑูร ทิศใต้ตรงไปยังแม่น้ำเป็นสะพานบ้านของบรรจงและสมุทัย ส่วนทางตะวันออกจะนำไปสู่โรงงานที่เขาเป็นนายช่างประจำอยู่ ปกติแล้ววิฑูรใช้ถนนแค่นี้ไม่เคยขี่รถไปตามถนนเส้นตะวันตกเลยถนนเส้นที่ว้างนั้นออกจะรกร้างที่ติดสองข้างทางเป็นที่ดินเปล่าซึ่งเจ้าของไม่มาดูแลจึงมีต้นไม้ขึ้นเต็มแลคล้ายป่า ที่ดินพวกนี้ใหญ่โตกินพื้นที่กว้างผ่านไปหลายกิโลฯ จึงจะมีบ้านแซมอยู่สักหลัง แต่วิฑูรก็จำไม่ได้ว่าเป็นบ้านของใครเท่าที่เขาไม่รู้ไม่มีใครในตำบลใช้งานถนนเส้นนี้จนบางคนเรียกสี่แยกแห่งนี้ว่าสามแยกด้วยซ้ำ

วิฑูรพยายามคิดว่าถนนเส้นนี้นำไปสู่ที่ไหน แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ชายหนุ่มรู้สึกติดใจจึงเลี้ยวมอเตอร์ไซด์มุ่งไปตามถนนเส้นรกร้าง คิดว่าจะแวะดูเสียหน่อยก่อนกลับบ้านเขาขี่รถไปเส้นทางโดยรอบมืดลง ๆ ทุกทีเพราะพระอาทิตย์กำลังจะตกดินแล้ว

ที่ดินว้างเปล่ามีต้นไม้รกรกฏสลับกับบ้านซึ่งดูร้างไร้ผู้อาศัย บ้านเหล่านั้นเป็นบ้านหลังโตท่าทางจะสร้างไว้สำหรับคนที่สูงเกือบหนึ่งเมตร วิฑูรไม่แปลกใจที่พวกมันจะเป็นบ้านร้างเพราะในจังหวัดของเขาไม่มีคนสูงเท่านี้ อาศัยอยู่มานานแล้วจังหวัดของเขารายได้ประชากรต่อหัวไม่ได้มากอะไร ไม่ใช่จังหวัดแบบที่จะมีคนสูง ๆ อยู่กันหกรอก

ขี่มอเตอร์ไซด์ไปได้สักพักใหญ่ วิฑูรก็พบว่าถนนสิ้นสุดลงตรงหน้าสิ่งก่อสร้างแปลกประหลาดที่ทำให้เห็นในตัวเขาลุกเกรียวเมื่อได้เห็น มันเป็นบ้านหลังหนึ่งบ้านสำหรับคนตัวโตแต่ไม่ใช่บ้านสำหรับคนตัวโตธรรมดา บ้านหลังนี้ไม่ได้สร้างสำหรับคนที่สูงแปดสิบเซนติเมตรหรือหนึ่งเมตร

แน ๆ มันเป็นบ้านที่สร้างไว้สำหรับคนที่สูงอย่างน้อย ๆ สองเมตร อาคารหลังโตน่าหวาดหวั่นตั้ง
ตะคุ่มทอดเงาในบริเวณกว้างมากพอที่จะย่ำบ้านของเขาทั้งหลังมาอยู่ในร่มเงาของมันได้

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 162 - 163)

จากข้อความ วันแรก (เปิดเรื่อง) เรื่องสั้น “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” ใช้กลวิธีดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์
จริงโดยอิงปฏิทิน เริ่มจากวิทูรพบถนนรกร้างและบ้านร้างขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนสร้างไว้สำหรับคนตัวโต ระหว่าง
สำรวจบ้าน เขาได้ยินเสียงขอให้ปล่อยตัวแต่กลับรู้สึกกลัวจึงหนีไป วันหนึ่งหลังจากส่งสมฤทัยกลับบ้าน เขารู้สึกถูก
ดึงดูดให้สำรวจถนนเส้นที่ไม่เคยใช้ เมื่อขี่มอเตอร์ไซค์ไปตามเส้นทาง เขาพบบ้านขนาดมหึมาที่ดูเหมาะสำหรับคน
สูงสองเมตรขึ้นไป ทำให้เกิดความรู้สึกหวาดหวั่นและขนลุกเกรียว

วันถัดมา (เหตุการณ์เล่าขาน)

พงศกรเคยฝันว่าตัวเองจะเติบโตใหญ่สูงขึ้นเมื่อเข้าไปทำงานถึงกรุงเทพฯ แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้
สูงไปกว่าวิทูรสักเท่าไรก็กลับมาบ้านครั้งนี้ เพื่อนเก่าจะเตี้ยลงกว่าเมื่อก่อนเสียอีกวิทูรกลัวเพื่อน
จะเสียใจจึงไม่กล้าทักเรื่องนี้ เขาตอบไล่เพื่อนแสร้งยอว่าพงศกรดูหล่อเหมือนเก่าแม้จะรู้อยู่แก่ใจ
ว่าเพื่อนตากแดดตากลมทาสีจนใบหน้าดำคล้ำไปจากเดิม ทั้งสองดื่มเหล้าด้วยกันและพูดคุยถึง
ความหลังเมื่อครั้งยังเรียนหนังสือ ก่อนที่บทสนทนาจะวกไปถึงเรื่องบรรดาคนตัวสูงตัวโตในเมือง
หลวงที่พงศกรไปพบเจอ เพื่อนดูภูมิใจที่ตัวเองได้ใกล้ชิดพวกคนตัวใหญ่ ๆ มากกว่าวิทูรที่อาศัย
อยู่ในต่างจังหวัดห่างไกลแบบนี้ทั้งสองดื่มเหล้าด้วยกันและพูดคุยถึงความหลังเมื่อครั้งยังเรียน
หนังสือ ก่อนที่บทสนทนาจะวกไปถึงเรื่องบรรดาคนตัวสูงตัวโตในเมืองหลวงที่พงศกรไปพบเจอ
เพื่อนดูภูมิใจที่ตัวเองได้ใกล้ชิดพวกคนตัวใหญ่ ๆ มากกว่าวิทูรที่อาศัยอยู่ในต่างจังหวัดห่างไกล
แบบนี้...

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 169 - 171)

วันถัดมา (เหตุการณ์เล่าขาน)

... “ฉันไม่มีพิษภัยใด ๆ หรอกนะ” เสียงในประตูบอกวิทูรสายห้าว เขาไม่คิดว่าคำพูดนั้น
เชื่อถือได้ มิฉนั้นชีพทีไหนจะบอกก่อนว่าตัวเองมาลงเอาทรัพย์ การต่อความยาวสาวความยืดกับ
คนในประตูคงไม่มีประโยชน์อะไร ส่วนพงศกรหาวิทูรอธิบายสิ่งที่บรรจงคิดให้เพื่อนฟัง ช่างทาสี
ก็คงจะเข้าใจทุกอย่างเอง

วิฑูรลาภพงศกรไปขึ้นมอเตอร์ไซค์ ตลอดทางกลับบ้านเขาอธิบายสิ่งที่บรรจงเป็นคนพูดให้คน
ซอันท้ายฟัง หวังใจให้มันไหลเข้าหัวพงศกรแล้วเปลี่ยนใจเพื่อนไม่ให้นายอยู่กับบ้านหลังนี้อีก
ชายหนุ่มบิตคันเร่งพลางถอนหายใจ นึกโมโหตัวเองไม่น่าพาพงศกรมาที่บ้านหลังนี้ตั้งแต่แรกเลย
(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 169 - 171)

วันถัดมา วิฑูรเล่าเรื่องนี้ให้พงศกรฟัง กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของเพื่อน พงศกรซึ่งเคย
ไฝฝืนถึงการเติบโตและใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ กลับรู้สึกแตกต่างจากวิฑูรที่อยู่ต่างจังหวัด ทั้งสอง
พูดคุยถึงอดีตและประสบการณ์ของพงศกรเกี่ยวกับคนตัวโตในเมืองหลวง

วันถัดมา เมื่อพงศกรตัดสินใจเข้าไปช่วยคนตัวโต เสี่ยงจากหลังประตูอ้างว่าไม่มีพิษภัย
แต่วิฑูรไม่เชื่อและพยายามเกลี้ยกล่อมเพื่อนให้ถอยห่างจากเรื่องนี้ เขาพาพงศกรกลับบ้าน
พลางอธิบายถึงความน่าสงสัยของบ้านหลังนั้น หวังให้เพื่อนเปลี่ยนใจและเลิกยุ่งเกี่ยวกับ
เหตุการณ์นี้

วันต่อมา (ความพยายามช่วยเหลือ)

เช้าวันต่อมา วิฑูรตื่นขึ้นก็รีบไปหาพงศกรที่บ้าน แต่ไม่พบตัวเพื่อน แม่ของพงศกรบอกว่าลูก
ชายทำลับ ๆ ล่อ ๆ ขนอุปกรณ์ทำสื่อกออกไปตั้งแต่เช้า ชายหนุ่มเดาได้ทันทีว่าเพื่อนไปไหนเขารีบ
ปิดมอเตอร์ไซค์ไปตามถนนรกร้างเส้นนั้น มุ่งหน้าไปสู่บ้านหลังใหญ่ เห็นได้ชัดว่าพงศกรไม่รับฟัง
เหตุผลของบรรจงหัวหน้าซ่าง และหวังจะได้ดิบได้ดีจากการปลดปล่อยชาย ผู้ถูกขังออกจากบ้าน
หลังนั้น

ตอนที่วิฑูรไปถึง พงศกรนั่งอยู่บนชิงช้าแล้ว เขาห้อยโหนตัวอยู่เหนือประตู ซึ่งมีความสูงพอ ๆ
กับหอพักของพวกนักศึกษาและคนทำงานที่เขาไปหาสื่ให้วิฑูรตะโกนเรียกเพื่อน ขอร้องให้กลับลง
มา

“มีข้อความอะไรบางอย่างเขียนไว้เหนือประตูบ้านด้วย” พงศกรไม่สนใจคำขอร้องของวิฑูร
เขาบอกเล่าอย่างตื่นเต้น

“มันดูเหมือนวันเดือนปี”

“มันคือวันที่พวกเขาเริ่มขังฉันเอาไว้” เสียงในประตูบอก

“ไอ้พงศ์ กลับบ้านกันเถอะ อย่าไปยุ่งเรื่องความลับของพวกทางการเลย” วิฑูรจ้องมอง ถ้า
หากพงศกรถูกจับ เขาที่เป็นคนพาเพื่อนมาดูบ้านหลังนี้ก็อาจติดร่างแหไปด้วยเหมือนกัน

“อ้อ ... นา ... จอ ...” พงศกรอ่านข้อความเหนือบานประตูซ้ำ ๆ เขาสะกดมันอย่าง
ยากลำบาก ส่วนหนึ่งเพราะเขาไม่ใช่คนอ่านหนังสือคล่องแคล่วอะไรมากมาย อีกส่วนเพราะ
ข้อความมีขนาดใหญ่มากจนอ่านไม่สะดวก

วิฑูรย์ไม่รู้เรื่อง พงศกรก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกันจึงหยุดความพยายามที่จะอ่านถ้อยคำนั้นไปเสีย
“คำอะไรยาวจังโว้ย อ่านไม่ออก”

ช่างทาสีพูดแล้วรอยตัวลงมาเหนือลูกบิด “ลูกบิดประตูใหญ่มาก หมุนคนเดียวไม่ไหวหรอกจะ
ตกลงไปตายเปล่า ๆ”

“พวกเธอตัวเล็กแค่นี้แล้ว” เสียงในประตูถาม มันเป็นเสียงที่เศร้าสร้อยราวกับจะร้องให้
“ตัวเล็กจนหมุนลูกบิดไม่ได้เลยหรือ คนรุ่นก่อนตัวใหญ่กว่านี้แท้ ๆ พวกเธอตัวเล็กลงเรื่อย ๆ ทุก
ทีเลย” วิฑูรย์ไม่โต้ตอบ เขาเพียงแต่คิดว่าคำถามนี้ช่างแปลกนักลูกบิดใหญ่โตปานนี้ใครจะไปเปิด
ได้เล่า คนรุ่นพ่อแม่เขา คนรุ่นยายของเขาไม่ได้สูงไปกว่านี้สักเท่าไรหรอก เสียงในประตูฟังดู
เป็นคนในวัยหนุ่มสาว ไม่น่ามีอายุนานกว่าเขา จะมารู้เรื่องคนรุ่นก่อนหน้ายายได้อย่างไร แล้ว
คนรุ่นก่อนที่ตัวใหญ่นะมันมีที่ไหนกันแล้ว

จะว่าไปแล้วก็เหมือนจะเคยมีอยู่นะ เขาเคยได้ยินว่า ... ในอดีตกาล คนในประเทศนี้เคยตัวสูง
กว่าหนึ่งเมตรกันทั้งนั้นแต่นั่นมันเรื่องเมื่อครั้งกระนั้น เรื่องที่ไม่มีใครเกิดขึ้น เรื่องราวแสนไกลที่ไม่
มีใครเชื่ออีกต่อไป ผู้คนที่เคยเห็นยุคสมัยนั้นก็ล้วนตายจากไปหมดแล้ว

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 171 - 173)

พงศกรพยายามเข้าไปในบ้านลึกลับเพื่อช่วยเหลือคนตัวโต โดยสืบข้อมูลจากตำนานของชาวบ้าน เช้าวัน
ต่อมา วิฑูรย์พบว่าเพื่อนออกไปพร้อมอุปกรณ์ทาสี จึงรีบตามไป เมื่อมาถึง เห็นพงศกรพยายามอ่านข้อความคล้ายวัน
เดือนปีบนประตูบ้าน ขณะที่เสียงจากภายในยืนยันว่าเป็นวันที่เขาถูกขัง พงศกรสนใจจะเปิดประตู แม้ข้อความไม่
ชัดเจนและลูกบิดใหญ่เกินไป เสียงในประตูบอกอย่างเศร้าว่าผู้คนในอดีตสูงใหญ่กว่านี้ ทำให้วิฑูรย์นึกถึงเรื่องเล่า
เกี่ยวกับคนตัวโตในอดีต ที่ดูเหมือนไม่มีใครเชื่ออีกแล้ว

วันสุดท้าย (การหายตัวไป)

วันหนึ่งขณะที่พงศกรและบรรดานายช่างกินก๋วยเตี๋ยวกันอยู่ในร้านหลังโรงงานปากพุดคุยถึง
โครงการที่กำลังจะสำเร็จ เหล่าคนตัวใหญ่จากไหนไม่รู้ก็พากันเดินเข้ามาในร้าน พวกเขาเป็นคน
ตัวใหญ่ชนิดที่ว่าสูงถึงหนึ่งเมตร มากันสี่ห้าคนทุกคนสวมเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการพิเศษ

เจ้าหน้าที่เดินเข้าไปถามเสียงขู่กรโครกว่า กลุ่มนี้ใช้ไหมที่บุกเข้าไปในถนนสายที่สี่ของสาม
แยก รู้หรือเปล่าว่ามันผิดกฎหมายบ้านเมือง

บรรดานายช่างที่นั่งอยู่กับพงศกรมองหน้าผู้นำของตน พงศกรทำใจดีลู่เลื้อ ลูกขึ้นถามเสียงดังฟัง
ชัดว่า “ผิดกฎหมายข้อไหนหรือครับ”

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นไม่ตอบคำถามของช่างทาสี แต่ถือว่าคำถามนั้นคือการตอบรับ พวกเขาเข้าจับกุมพงศกรและพรรคพวกโดยไม่มีการอธิบายว่าคนเหล่านี้ต้องถูกจับด้วยเหตุอันใดพงศกรร้องไวยวายนขณะถูกเจ้าหน้าที่ตัวใหญ่ช่วยกันหามออกไปอย่างง่าย ๆ

เขาร้องเรียกวิฑูร “วิฑูร วิฑูรช่วยด้วย” แต่วิฑูรก็หันมามองก่ายเตี้ยवलเส้นใหญ่ในขาม ทำเป็นไม่รู้จกกับชายคนนี้

เสียงกรี๊ดร้องของพงศกรบาดลงในหัวใจวิฑูร ตามหลอกหลอนเขาไปในทุกคืนที่หลับใหล มันคือเสียงที่คอยทรมานวิฑูรซ้ำแล้วซ้ำเล่า ย้ำเตือนว่าเขาเป็นคนพาพงศกรไปยังบ้านหลังนั้น จนเพื่อนต้องพบจุดจบน่าสยดสยอง แถมในวันนั้นวิฑูรก็ปฏิเสธที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือเพื่อนของตน หันหน้าหนีเพราะอยากปกป้องชีวิตของตัวเอง ทั้งให้เพื่อนประสบเคราะห์กรรมเพียงลำพัง

ความรู้สึกผิดยังความทรมานให้ฝังลึกอยู่ในอกได้แต่พยายามปลอบโยนตัวเองว่าเขาไม่ได้ทำผิดหรอก ไม่ว่าใครก็ยอมทำแบบเขากันทั้งนั้น คิดดูสิเขาเป็นคนเดียวที่เพิกเฉยนั้นหรือ ตอนที่ชายหนุ่มทั้งหมดถูกลากออกไปนั้น ลูกค้าคนอื่น ๆ ในร้านก็พากันนั่งนิ่งราวกับถูกสาปให้เป็นหิน ทุกคนก็หันมามองขามอาหารของตนด้วยรู้ดีว่าไม่อาจต่อกรกับเจ้าหน้าที่ผู้สูงหนึ่งเมตร จึงได้แต่ปล่อยให้พวกพงศกรถูกอุ้มออกไปจากร้านขึ้นรถคันโตซึ่งขับออกจากจังหวัดนั้น โดยไม่มีใครรู้ว่ามันมุ่งไปที่ไหน และนั่นคือครั้งสุดท้ายที่วิฑูรได้เห็นเพื่อนคนนี้

ไม่มีใครรู้ว่าทางการทราบเรื่องของพงศกรได้อย่างไร ใครเป็นคนไปแจ้งเจ้าหน้าที่พาพงศกรไปไหน เขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ทั้งหมดเป็นปริศนาอันมีอาทาคำเฉลย แม่ของพงศกรยื่นเรื่องกับทางการเพื่อขอความกระจ่างเรื่องการหายไปของพงศกรแต่ไม่ได้รับคำตอบใด ๆ จากทางการผู้ตัวโตใหญ่ หรือถ้าจะมีคำตอบในบางครั้ง จากเจ้าหน้าที่ผู้พอจะมีเมตตาสักหน่อยเขาก็จะบอกหญิงชราว่าพงศกรและพรรคพวกได้เข้าไปแต่ต้องสิ่งอันไม่ควรแตะต้องจึงถูกทำให้หายไปเสีย ชายหนุ่มจะไม่มีวันได้กลับมาอีกต่อไปแล้ว

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 174 - 176)

จากข้อความ เหตุการณ์วันสุดท้ายที่พงศกรและกลุ่มช่างถูกจับกุมโดยเจ้าหน้าที่พิเศษในร้านก่ายเตี้ยवलโดยไม่มีการชี้แจง วิฑูร เพื่อนของเขา เลือกที่จะเพิกเฉยแม้จะรู้สึกผิด การจับกุมเกิดขึ้นอย่างปริศนา และพงศกรหายตัวไปโดยไม่มีใครทราบชะตากรรม แม่ของพงศกรพยายามเรียกร้องความจริงจากทางการ แต่กลับไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจน เพียงได้รับคำบอกเล่าว่าเขาและพรรคพวกได้แตะต้องสิ่งต้องห้ามและจะไม่มีวันกลับมาอีกต่อไป

เรื่องสั้น "คนตัวโตที่ถูกขังไว้" ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา (Chronological order) เรื่องราวดำเนินไปตามลำดับเหตุการณ์ตั้งแต่พงศกรพยายามสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับบ้านลึกลับ ไปจนถึงเหตุการณ์การจับกุมและการหายตัวของเขา ผู้เขียนสร้างความน่าติดตามโดยใช้ปริศนาและความลึกลับ (Mystery & Suspense)

เกี่ยวกับคนตัวโต ดำเนินในหมู่บ้าน และชะตากรรมของพงศกรที่หายไปอย่างไร้ร่องรอย การเล่าเรื่องใช้การบรรยายผ่านมุมมองของตัวละคร “วิฑูร” (Character perspective) –ทำให้ผู้อ่านสัมผัสถึงความรู้สึกผิด ความลังเล และความกลัวของตัวละครได้ชัดเจน การใช้บทสนทนา (Dialogue-driven narrative) ระหว่างตัวละครช่วยเผยให้เห็นปมของเรื่อง เช่น การสนทนาของพงศกรกับเสียงหลังประตู หรือการปฏิเสธความช่วยเหลือของวิฑูร นอกจากนี้ในการดำเนินเรื่องมีการใช้สัญลักษณ์ (Symbolism) “คนตัวโต” ซึ่งอาจเป็นสัญลักษณ์ของอดีตหรือสิ่งที่ถูกลืมเลือน ส่วน “ประตู” อาจหมายถึงเส้นแบ่งระหว่างความจริงกับตำนาน การสร้างบรรยากาศกดดัน (Tension & Atmosphere) ตั้งแต่การพยายามเปิดประตูบ้านลึกลับไปจนถึงเหตุการณ์จับกุมที่ร้านกล้วยเดี่ยว ผู้เขียนสร้างความรู้สึกอึดอัดและตึงเครียดตลอดเรื่อง การเปิดเผยข้อมูลที่ละน้อย (Gradual revelation) – เรื่องค่อย ๆ เผยปมเกี่ยวกับคนตัวโต บ้านลึกลับ และทางการที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้อ่านต้องตีความและติดตามจนจบ และตอนจบแบบเปิด (Open-ended conclusion) การหายไปของพงศกรและคำตอบที่คลุมเครือจากทางการ ทำให้เรื่องจบลงแบบปลายเปิด กระตุ้นให้ผู้อ่านขบคิดถึงชะตากรรมของตัวละคร และความหมายที่ซ่อนอยู่ในเรื่อง

4. กลวิธีการเล่าเรื่องใน "คนตัวโตผู้ถูกขังไว้"

เรื่องสั้นนี้ใช้ การเล่าเรื่องแบบสายตาพระเจ้า (Third-person omniscient narration) ซึ่งผู้เล่ามีความสามารถในการบรรยายทั้งบรรยากาศและความรู้สึกของตัวละครโดยไม่จำกัดมุมมองเพียงตัวละครใดตัวละครหนึ่ง วิธีการนี้ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสภาพแวดล้อมและอารมณ์ของตัวละครได้ลึกซึ้งขึ้น ตัวอย่างการบรรยายในเรื่องสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกผิดและความหวาดกลัวของตัวละคร เช่น

“ความรู้สึกผิดฝังลึกอยู่ในอก เขาได้แต่ปลอบโยนตัวเองว่าไม่ได้ทำผิดอะไร ไม่ว่าใครก็คงทำเช่นเดียวกัน คิดดูสิ เขาเป็นคนเดียวที่เพิกเฉยนั้นหรือ? ตอนที่ชายหนุ่มทั้งหมดถูกลากออกไป ลูกค้าคนอื่น ๆ ในร้านก็นั่งนิ่งราวกับถูกสาป ก้มหน้ามองชามอาหารของตน พวกเขารู้ว่าไม่อาจต่อต้านเจ้าหน้าที่ตัวโตได้ ได้แต่ปล่อยให้พงศกรและพรรคพวกถูกอุ้มขึ้นรถคันโตที่แล่นออกจากจังหวัด ไม่มีใครรู้ว่ามันมุ่งไปที่ใด และนั่นคือครั้งสุดท้ายที่วิฑูรได้เห็นเพื่อนของเขา”

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 176)

นอกจากนี้ การเล่ายังเน้นให้เห็นปริศนาและอำนาจของ "ผู้ตัวโต"

“ไม่มีใครรู้ว่าทางการล่วงรู้เรื่องของพงศกรได้อย่างไร ใครเป็นคนแจ้ง หรือเขาถูกพาไปที่ไหน เขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ล้วนเป็นปริศนา แม่ของพงศกรยื่นเรื่องร้องเรียน แต่ไม่ได้รับคำตอบ หรือ

หากได้รับ ก็มักเป็นคำตอบจากเจ้าหน้าที่ผู้ไม่มีเมตตาว่า พงศกรและพรรคพวกแต่ละต้องสิ่งต้องห้าม
จึงถูกทำให้หายไป และจะไม่มีวันกลับมาอีก”

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 176)

การใช้มุมมองแบบสายตาพระเจ้าช่วยให้เรื่องมีพลังมากขึ้น โดยให้ภาพรวมของเหตุการณ์ ขณะเดียวกันก็
เจาะลึกความรู้สึกตัวละคร สร้างบรรยากาศกดดันและสะท้อนความหวาดกลัวในสังคมได้อย่างทรงพลัง

5. ตัวละคร

ในเรื่องสั้น "คนตัวโตผู้ถูกขังไว้" ตัวละครถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท ได้แก่ “ตัวละครหลัก”
และ “ตัวละครรอง” โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1 ตัวละครหลัก

“วิฑูร” เป็นคนตัวเล็ก สูงเพียงหนึ่งไม้มบรรทัด มีลักษณะของคนที่มีความรับผิดชอบ
และเคร่งครัดในกฎระเบียบ เขาเป็นตัวแทนของความมีระเบียบวินัยและการควบคุมตัวเอง แม้จะเผชิญกับ
สถานการณ์ที่ยากลำบากก็ยังคงรักษาความคิดและการกระทำที่รอบคอบไว้

“พงศกร” เป็นตัวละครที่ตรงข้ามกับวิฑูร เขามีลักษณะเป็นคนช่างสงสัย ใจร้อน และมักทำสิ่งต่าง ๆ
โดยไม่คิดให้รอบคอบ พงศกรมีความมั่นใจในตัวเองสูงและมักทะเยอทะยานในการบรรลุเป้าหมาย จึงทำให้เขา
ตัดสินใจที่จะทำในสิ่งที่อาจเป็นอันตรายหรือเกินขอบเขต

5.2 ตัวละครรอง

“คนตัวโต” เป็นตัวละครที่แสดงถึงความแข็งแกร่งทั้งทางร่างกายและจิตใจ แม้จะถูกขังอยู่ในสถานที่ที่ไม่
ต้องการ แต่ก็ยังคงต่อสู้ถึงการต่อสู้และความพยายามที่จะหลุดพ้นจากข้อจำกัดของชีวิต ตัวละครนี้ช่วยกระตุ้นให้ตัว
ละครหลักต้องเผชิญกับความท้าทายและการเปลี่ยนแปลงตนเอง

ซึ่งการสร้างตัวละครที่มีบุคลิกหลากหลายทำให้เรื่องราวมีความน่าสนใจและลึกซึ้ง ตัวละครหลักที่มี
ความแตกต่างกันในด้านบุคลิกภาพ และตัวละครรองที่เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่งและการต่อสู้ช่วยสะท้อน
มุมมองต่างๆ และประเด็นสำคัญในเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ช่วยเสริมความเข้าใจในลักษณะความคิด
และการกระทำของตัวละคร รวมถึงการพัฒนาของพวกเขาในเรื่อง

6. ฉาก บรรยากาศ และสถานที่

ในเรื่องสั้น "คนตัวโตผู้ถูกขังไว้" ฉากและบรรยากาศในเรื่องสามารถแยกออกเป็นสองส่วนหลัก ๆ ที่มี
ความสำคัญในการสร้างความรู้สึกและอารมณ์ให้กับผู้อ่าน ดัง

6.1 ฉากในชีวิตประจำวัน

ฉากส่วนใหญ่ในเรื่องนี้เป็นฉากที่สะท้อนชีวิตประจำวันของตัวละคร ซึ่งมักมีบรรยากาศที่คุ้นเคยและเป็นปกติ โดยเฉพาะ สีแยก ที่เป็นสถานที่สำคัญในการเดินทางของตัวละคร วิทูร การบรรยายถึงสีแยกนี้เป็นสัญลักษณ์ของการเลือกเส้นทางในชีวิตและการตัดสินใจที่ต้องเผชิญในแต่ละวันว่าจะไปที่ไหนและทำอะไรในชีวิตของตัวละคร ตัวละครวิทูรใช้เส้นทางต่าง ๆ ที่มีความหมายในชีวิต เช่น บ้าน, ตลาด, และ โรงงาน ซึ่งสื่อถึงการเดินทางไปยังจุดหมายต่าง ๆ ในชีวิต ที่มีทั้งความสุขและความรับผิดชอบ ตัวอย่างเช่น

"วันหนึ่งวิทูรพาสมฤทัยไปท่องเที่ยวกินอาหารเย็นในร้านอาหารใกล้ ๆ จากนั้นก็ไปส่งเธอที่บ้านแล้วจึงขี่มอเตอร์ไซด์คันเล็กกลับมาตามลำพัง ระหว่างที่กำลังจะตรงผ่านสีแยกเพื่อกลับบ้าน เขาเหลียวไปมองทางซ้ายมือโดยไม่รู้ว่ามีอะไรตกลงใจให้หันไปทางนั้น..."

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 163)

จากข้อความ สีแยกที่มีเส้นทางแยกออกไปสี่ทิศทางนี้เป็นการแสดงถึงการตัดสินใจที่ต้องเลือกในชีวิต โดยแต่ละทิศทางนำไปสู่จุดหมายที่แตกต่างกัน และเชื่อมโยงกับความสัมพันธ์ของตัวละครและชีวิตประจำวันของพวกเขา

6.2 ฉากที่สร้างบรรยากาศน่ากลัว

ในขณะที่ฉากส่วนแรกเน้นไปที่ความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน ฉากที่สองเป็นการสร้างบรรยากาศที่น่ากลัวและตึงเครียดผ่านสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยและน่าหวาดหวั่น โดยเฉพาะฉากของบ้านหลังใหญ่สำหรับคนตัวโต ซึ่งเป็นสถานที่ที่ดูแปลกประหลาดและอึมครึม ทำให้ตัวละครรู้สึกถึงความวิตกกังวล การบรรยายบ้านหลังนี้ช่วยเพิ่มความรู้สึกอึดอัดและสร้างภาพลักษณ์ของสถานที่ที่เต็มไปด้วยความลึกลับและน่ากลัว

"ขี่มอเตอร์ไซด์ไปได้อีกพักใหญ่ วิทูรก็พบว่าถนนลื่นสุดลง ตรงหน้าสิ่งก่อสร้างแปลกประหลาดที่ทำให้ขนในตัวเขาลุกเกรียวเมื่อได้เห็นมันเป็นบ้านหลังหนึ่งบ้านสำหรับคนตัวโต แต่ไม่ใช่บ้านสำหรับคนตัวโตธรรมดา บ้านหลังนี้ไม่ได้สร้างสำหรับคนที่สูงแปดสิบเซนติเมตรหรือหนึ่งเมตรแน่ ๆ มันเป็นบ้านที่สร้างไว้สำหรับคนที่สูงอย่างน้อย ๆ สองเมตร..."

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 164)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการบรรยายถึงฉากและบรรยากาศที่บ้านหลังหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะเป็นบ้านที่หลังใหญ่มาก ๆ และมีบรรยากาศที่น่ากลัว

6.3 การเชื่อมโยงฉากและบรรยากาศ

การใช้ฉากที่เป็นทั้งเสมือนจริงและน่ากลัวช่วยสร้างความหลากหลายให้กับเรื่องราว และเสริมสร้างความลึกซึ้งให้กับอารมณ์ของตัวละคร ตั้งแต่การเดินทางในชีวิตประจำวันที่ธรรมดา ไปจนถึงการเผชิญหน้ากับสถานที่ที่เต็มไปด้วยความลึกลับและความท้าทาย การสร้างฉากที่ชัดเจนและบรรยากาศที่หลากหลายนี้ช่วยให้ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงกับตัวละครและเข้าใจการต่อสู้ภายในของพวกเขาได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น

โดยรวมแล้ว ฉากและบรรยากาศ ในเรื่องสั้น “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” สามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนหลักได้แก่ ฉากในชีวิตประจำวัน – เป็นฉากที่สะท้อนชีวิตของตัวละคร วิทูร ผ่านสถานที่ที่เขาคุ้นเคย เช่น บ้าน, ตลาด, โรงงาน และ สี่แยก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการเลือกเส้นทางชีวิต การเดินทางของวิทูรสะท้อนถึงชีวิตประจำวันที่ต้องเผชิญกับการตัดสินใจ ฉากที่สร้างบรรยากาศน่ากลัว – เป็นฉากของ บ้านหลังใหญ่สำหรับคนตัวโต ที่เต็มไปด้วยความลึกลับและความหวาดหวั่น การบรรยายสถานที่นี้ช่วยสร้างความรู้สึกกดดันและความกลัวให้กับตัวละคร การใช้ฉากที่แตกต่างกันช่วยให้เรื่องมีความน่าสนใจและลึกซึ้งขึ้น โดยสะท้อนทั้งความจริงในชีวิตและความน่าพิศวงที่ตัวละครต้องเผชิญ

7. บทสนทนาในเรื่องสั้น “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้”

บทสนทนาในเรื่องสั้น “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” มีบทบาทสำคัญในการสร้างบรรยากาศและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร โดยผู้แต่งเลือกใช้ภาษาที่เรียบง่ายและเป็นกันเอง สะท้อนถึงความสมจริงในชีวิตประจำวัน และช่วยให้ผู้อ่านเข้าถึงตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง ตัวอย่างบทสนทนา เช่น

“ข้าไม่เชื่อ จังหวัดชายแดนแบบนี้จะไปมีคนตัวสูงได้อย่างไร” พงศกรส่ายหน้าเหมือนวิทูรพูดเรื่องไร้สาระ ฝ่ายวิทูรนั้นรู้สึกเหมือนถูกหยามศักดิ์ศรีจึงลุกยืนประกาศ

“ถ้าเ็งไม่เชื่อ ข้าจะพาไปดู”

คนเมาสองคนซ้อนมอเตอร์ไซค์ ขับไปตามถนนเปลี่ยวในยามกลางคืน พงศกรเห็นรอบข้างไม่มีใครก็เริ่มสงสัยว่าวิทูรอาจลงตนมาดักปล้นก็ได้ วิทูรอาจเห็นว่าพงศกรมีเงินมากมายจากการไปทำงานในเมืองหลวง และคิดละโมภอยากได้เงินนั้น

“เ็งพาข้าไปไหนเนี่ย กลับเถอะ” พงศกรที่ซ้อนอยู่ด้านหลังสะกิดเอววิทูรยิก ๆ

“ข้าจะพาเ็งไปดูบ้านหลังโตที่สุดที่เ็งเคยเห็น”

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 169)

จากตัวอย่างบทสนทนาในเรื่อง “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” ผู้แต่งใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติและเรียบง่ายเพื่อสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร โดยการใช้คำว่า “ข้า” และ “เ็ง” แสดงถึงความเป็นกันเองระหว่างวิทูรและพงศกร บทสนทนายังช่วยให้เห็นบุคลิกของตัวละครอย่างชัดเจน เช่น วิทูร ที่มีลักษณะมุทะลุและมั่นใจ

ในสิ่งที่ตนพูด ส่วน พงศกร มีความลึกลับและหวาดระแวง นอกจากนี้ การดำเนินเรื่องผ่านบทสนทนา ยังสร้างความลึกลับและช่วยขับเคลื่อนเนื้อเรื่องไปสู่จุดสำคัญ คือ การเดินทางไปยัง บ้านหลังใหญ่ของคนตัวโต

โดยรวม บทสนทนาใน "คนตัวโตผู้ถูกขังไว้" มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเรื่องราวและสร้างอารมณ์ร่วมให้กับผู้อ่าน ด้วยภาษาที่เรียบง่ายและสมจริง ช่วยสะท้อนบุคลิกของตัวละครและเสริมสร้างบรรยากาศในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นความสนิทสนมของตัวละคร หรือความตึงเครียดจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ บทสนทนา ยังช่วยให้เนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างลื่นไหล และเพิ่มความน่าสนใจให้กับการเล่าเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. คุณค่าในเรื่องสั้นเรื่อง คนตัวโตผู้ถูกขังไว้

8.1 คุณค่าด้านเนื้อหา

ในเรื่องสั้น “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” ใช้ภาษาที่เป็นสัญลักษณ์สะท้อนให้เห็นภาพทางการเมือง เช่น คนตัวเล็กเปรียบเสมือนคนที่ไม่มีความอำนาจ เป็นประชาชนคนธรรมดา ส่วนคนตัวโตตัวสูงเปรียบเสมือนคนมีอำนาจ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เขาเคยได้ยิน ... เรื่องเล่าที่เหมือนนิทานมากกว่าเรื่องจริง เล่าถึงพวกคนร่ำรวยและมีอำนาจ คนที่อยู่ในระดับอันสูงขึ้นไป มีเงินตรามากมาย มีอำนาจล้นฟ้า คนเหล่านั้นมีร่างกายสูงใหญ่เกือบสองเมตร ตัวโตขนาดที่ว่าแม้วิหกรักกับพ่อแม่พี่น้องจะเงยหน้ามองขึ้นไปจนสุดสายตาก็ยังไม่อาจเห็นใบหน้าของพวกเขาได้จะเห็นได้ก็แค่รองเท้าและข้อเท้าที่เหยียบผ่านไปเท่านั้น ฝ่ายคนเหล่านั้นก็มองลงมาไม่เห็นพวกวิหกรุ่นกัน เพราะพวกเขาตัวเล็กเกินไป อยู่ไกลเกินไป ...

(Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกขังไว้, หน้า 164)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นถึงสังคมที่มีความเหลื่อมล้ำทางชนชั้นอย่างลึกซึ้ง โดยใช้ความแตกต่างทางกายภาพระหว่างคนตัวเล็กและคนตัวใหญ่เป็นสัญลักษณ์ของความเหลื่อมล้ำด้านอำนาจและทรัพยากร คนตัวเล็กเช่นวิหกรและครอบครัวเป็นตัวแทนของชนชั้นล่างที่มีอำนาจจำกัดและถูกกดขี่ ในขณะที่คนตัวใหญ่เป็นสัญลักษณ์ของชนชั้นสูงที่มีอำนาจล้นฟ้าและเงินทองมากมายความสูงใหญ่ของพวกเขาทำให้ชนชั้นล่างไม่สามารถเข้าถึงหรือแม้แต่มองเห็นพวกเขา สื่อถึงการที่ ชนชั้นล่างถูกละเลยและไม่ถูกรับรู้ในสังคมที่เต็มไปด้วยความไม่เท่าเทียม ขณะที่ชนชั้นสูงก็แทบจะมองไม่เห็นหรือรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของคนตัวเล็ก เช่นกัน

8.2 คุณค่าด้านสังคม

เรื่องสั้น “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” จากรวมเรื่องสั้น Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ สะท้อนความเหลื่อมล้ำและความไม่เป็นธรรมในสังคมไทย โดยเน้นให้เห็นถึงบทบาทของอำนาจที่อยู่เหนือกฎหมายผ่านเหตุการณ์และบทสนทนาของตัวละคร เช่นในตอนหนึ่ง บรรจง ตัวละครในเรื่อง พูดกับวิหกรว่า

“ปกติคนตัวโต ๆ ไม่ถูกลงโทษ ไม่ถูกชกกันหรอก คนพวกนี้มีแต่ได้รับรางวัล มีคนสรรเสริญ เยินยอ ถึงทำผิดตำรวจก็ไม่จับ ใครที่เอ็งไปเจอมาที่ต้องทำผิดร้ายแรงมาก มากชนิดที่ให้อภัยไม่ได้ เขาจึงได้ไปอยู่ในนั้น ถ้าให้ข้าแนะนำนะ เอ็งลืมนั่นเสียดีกว่าวิthur อย่าไปยุ่งเรื่องนี้เลย เอาหูไปนา เอาตาไปไร่เถอะ”

(Divine Being ไม่ใช้มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกชกไว้, หน้า 167 - 168)

ข้อความดังกล่าวสะท้อนภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมที่อำนาจมีอิทธิพลสูงสุด ผู้มีอำนาจหรือชนชั้นสูงมีกรอดพ้นจากการลงโทษ ไม่ว่าจะกระทำผิดอย่างไร ในขณะที่คนธรรมดาต้องเผชิญบทลงโทษที่รุนแรงแม้กระทำผิดเล็กน้อย นี่เป็นภาพสะท้อนของระบบที่เอื้อประโยชน์แก่ผู้มีอำนาจ ซึ่งสร้างความไม่เป็นธรรมและความเหลื่อมล้ำอย่างชัดเจน

อีกตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนความเหลื่อมล้ำในสังคมคือระบบการเลือกตั้งที่ถูกออกแบบมาเพื่อคนตัวใหญ่ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของผู้มีอำนาจ ขณะที่คนส่วนใหญ่ในสังคม ซึ่งเปรียบเสมือนคนตัวเล็ก ถูกลดทอนสิทธิและบทบาททางการเมือง ผู้แต่งบรรยายเหตุการณ์นี้ไว้อย่างแหลมคมว่า

“ก็จริงของบรรจง บัตรเลือกตั้งที่ทางการส่งให้ทุกคนในประเทศสี่ปีครั้งนั้นมีขนาดใหญ่มาก เหมือนท่ามาให้คนสูงเมตรกว่า ๆ ใช้ ทั้งที่คนทั่วไปในประเทศนี้สูงแค่หนึ่งไม้มบรรทัด... สุดท้ายหน่วยงานราชการจึงมักให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือเจ้าหน้าที่ซึ่งตัวสูงใหญ่หน่อยเป็นคน กาบัตรแทนคนอื่น ๆ แล้วจัดการเอาใส่หีบเลือกตั้ง หรือถ้ามันวุ่นวายนักก็ให้คนตัวสูง ๆ จากกรุงเทพฯ นั้นแหละกาบัตรแทนประชาชนไปเลย การเลือกตั้งเป็นแบบนี้มาหลายปีติดกันวิthurเคยชินเสียแล้ว”

(Divine Being ไม่ใช้มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ, คนตัวโตผู้ถูกชกไว้, หน้า 167-168)

ระบบการเลือกตั้งที่ผู้แต่งกล่าวถึงสะท้อนภาพของความไม่เท่าเทียมเชิงโครงสร้างในสังคม การที่คนตัวเล็กถูกลดบทบาทในกระบวนการเลือกตั้งเป็นการวิพากษ์การเมืองไทยที่ถูกควบคุมโดยชนชั้นนำและผู้มีอำนาจ ซึ่งอาจดูเหมือนเป็นเรื่องปกติสำหรับประชาชนทั่วไป แต่แท้จริงแล้วกลับแสดงให้เห็นถึงการลดทอนสิทธิมนุษยชนและความไม่เป็นธรรมในระบบที่ควรเป็นตัวแทนของประชาชน

เรื่องสั้นนี้ไม่เพียงชี้ให้เห็นถึงปัญหาสังคมในมิติความเหลื่อมล้ำ แต่ยังวิพากษ์อำนาจและระบบโครงสร้างที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งฝังลึกในสังคมไทย ผู้แต่งใช้กลวิธีการบรรยายเชิงสัญลักษณ์ เช่น การเปรียบเทียบขนาด

ของตัวละคร เพื่อชี้ให้เห็นถึงความต่างระหว่างผู้มีอำนาจและคนธรรมดา ผลงานชิ้นนี้จึงสะท้อนถึงภาพสังคมที่ต้องการการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน

9. บทสรุปเรื่องราวของ “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” เสียงจากรอยร้าวแห่งอำนาจ: การสะท้อนสังคมผ่านกลวิธีการนำเสนอ

เรื่องสั้น “คนตัวโตผู้ถูกขังไว้” โดย จิตนันท์ เหลืองเพียรสมุท เป็นหนึ่งในแปดเรื่องในหนังสือรวมเรื่องสั้น “Divine Being ไม่ใช่มนุษย์และตัวตนอื่น ๆ” ถ่ายทอดประเด็นสำคัญเกี่ยวกับโครงสร้างอำนาจในสังคม ผ่านกลวิธีการเล่าเรื่องที่ชวนตั้งคำถามถึงบทบาทของประชาชนในการกำหนดทิศทางของอำนาจ ตัวละคร “วิฑูร” สื่อถึงบุคคลที่ยอมรับสถานะของตนและปฏิเสธข้อเสนอที่จะเปลี่ยนแปลง แม้จะมีโอกาสปลดปล่อย “คนตัวโต” ซึ่งเป็นตัวแทนของอำนาจที่ถูกกดทับ แต่ความกลัวต่อความเปลี่ยนแปลงทำให้เขายอมจำนนต่อความเป็นจริงที่คุ้นเคย การเล่าเรื่องยังสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านขนาดร่างกายของตัวละครที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการแบ่งแยกชนชั้นในสังคม บทวิจารณ์นี้ชี้ให้เห็นถึงความสามารถของผู้แต่งในการนำเสนอแนวคิดเชิงลึกผ่านการใช้สัญลักษณ์และเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความหมาย

10. เอกสารอ้างอิง

กนกวรรณ ไทยเจริญ. (2566). กลวิธีการนำเสนอและการสะท้อนสังคมในเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. 2560-2565.

วารสารวรรณกรรมศึกษา, 15(2), 125-142.

จิตนันท์ เหลืองเพียรสมุท. (2566). *Divine Being ไม่ใช่มนุษย์ ตัวตนอื่น ๆ*. แชลม่อน.

ปิยะพร สมบูรณ์ และ วรวรรณ เหมชะญาติ. (2567). การวิเคราะห์กลวิธีการสะท้อนปัญหาสังคมในเรื่องสั้นร่วมสมัยของไทย (พ.ศ. 2563-2566). *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*,

42(1), 78-96.